

3) Personer, som ere under Tiltale for (se § 261) eller fundne skyldige i Mened;

4) Personer, der ere dømte som skyldige eller medskyldige i den Handling, som er Underfølgelsens Gjenstand, eller paa hvem der efter Rettenes Skjon hviler grundet Mistanke om saadan Skyld;

5) Personer, hvis Vidnesbyrd enten paa Grund af deres Stilling til Sagen eller deres Aandstilstand paa den Tid, Erfaringen skal være gjort, eller af lignende Grunde af Retten skjønnes at være i en særlig Grad upaalideligt;

6) Personer, der ikke kunne antages at tillægge Eden den Betydning, som den efter sit Begreb skal have.

De i denne Paragraf ommeldte Personer kunne indkaldes som Vidner og afhøres uden Ed, dog, hvad de under Nr. 1 og 2 nævnte Personer angaar, kun, forsaavidt deres Aandstilstand ikke sætter dem ud af Stånd til at afgive en fornuftig Forklaring.

§ 141.

Et Vidnes Edfæstelse under Hovedforhandlingen gaar forud for dets Afhørelse, medmindre Retten af Hensyn til Reglerne i § 140 Nr. 2, 4 og 5 finder Grund til at udsætte Afgjørelsen, om Edfæstelse skal finde Sted. Skal en Vidneforklaring, som afgives udenfor Hovedforhandlingen, beediges, bestemmer Retten, om Edfæstelsen skal gaa forud for eller følge efter Afhørelsen.

Edfæstes Vidnet før Afhørelsen, lover og sværger det, at det vil udsige den rene Sandhed og Intet fordølge, som kan tjene til Sagens Oplysning. Edfæstes et Vidne efter Afhørelsen, sværger Vidnet, at den afgivne Forklaring i Et og Alt er overensstemmende med Sandheden, og at Intet er fortiet.

Førend Eden aflægges, skal Dommeren indskræppe Vidnet Edens Hellighed og betyde det Straffen for Mened.

§ 142.

Efterat Vidnet er paaraabt, stiller Dommeren de Spørgsmaal til det, som findes fornødne for at forvisse sig om dets Identitet, eller om det staar i et Forhold til den Sigtede, der hjemler Fritagelse for at vidne, samt for at afgjøre, om der er noget til Hinder for Vidnesbyrdets Modtagelse eller for Vidnets Edfæstelse, hvis denne skal eller paatænkes at skulle finde Sted for Afhørelsen.

Derefter sker Edfæstelsen, forsaavidt en saadan ifølge de ovenstaaende Regler skal gaa forud for Afhørelsen. Skal Vidnet ikke edfæstes før Afhørelsen, skal Dommeren alvorligt lægge det paa Hjerte at følge Sandheden, og efter Omstændighederne erindre det om, at det kan vente senere at blive taget i Ed. Det beror paa Dommeren at lade denne Forberedelse til Afhørelsen foregaa enkeltvis for hvert Vidne eller under Et for flere eller samtlige indkaldte Vidner.

§ 143.

Derpaa følger Vidnets Afhørelse dels om Sagen selv dels angaaende Omstændigheder, som kunne have Indflydelse paa dets Troværdighed, hvorved mærkes, at Vidnet ikke kan undslaa sig for at besvare Spørgsmaal, om der er overgaaet det en Straffedom. Hvert Vidne afhøres for sig; Dommeren drager Opsørg for, at ingen Meddelelser finde Sted mellem Vidnerne indbyrdes eller imellem dem og den Sigtede.

Afhørelsen skal saavidt mulig ske saaledes, at Vidnet spranlediges til at udtale sig sammenhængende om de Punkter, med Hensyn til hvilke dets Forklaring æffes, og derefter, naar dertil findes Anledning, opfordres til at fuldstændiggjøre Forklaringen eller hævde det Uydellige, Ubestemte eller Modsigende, som maatte forekomme. Det bør særlig bringes paa det Rene, om Vidnets Kundskab støtter sig paa egen Sagttagelse.